

да се сражаватъ, турилъ на градскитѣ стѣни да ги пазятъ. Близко до сръднитѣ врата той турилъ римскитѣ легиони и римската конница, а близо до другитѣ двѣ врати — новитѣ легиони, конницата на съюзницитѣ и легката пѣхота. При тяжеститѣ турилъ стража да ги пази отъ грабежъ, а на градскитѣ жители запрѣтилъ, подъ страхъ на най строга наказание, да се приближаватъ до градскитѣ стѣни, съ една дума — всичкитѣ му мѣрки били твърдѣ благоразумни и съединени съ хитростъ.

Аннибалъ, като стоялъ по голѣмата частъ отъ деня въ боенъ рѣдъ прѣдъ лагера си и очуденъ, че римската армия не излиза и, че на градскитѣ стѣни не се виждатъ войски, помислилъ, че тайнитѣ му сношения сж открити и, че Марцеллъ отъ страхъ не смѣе да излѣзе отъ града, и за това рѣшилъ да атакува града съ открити сили. Като взелъ отъ лагера си нужнитѣ орджия и машини, той повелъ къмъ града тѣжката пѣхота въ колони по флангови отдѣления, като я прикрилъ отпрѣдъ съ легката пѣхота, а конницата слѣдвала задъ тѣжката пѣхота. Когато главата на колонитѣ ѝ се приближила вече до градската стѣна, Марцеллъ далъ сигналъ за атака и извелъ всичкитѣ си войски, съ пѣхотата напредъ, отъ всичкитѣ врати едновременно. Самъ той въ центра построилъ Канскитѣ легиони по кохорти въ двѣ линии и, като отблъсналъ лесно легкитѣ войски на Аннибала, стрѣмително и силно атакувалъ главата на тѣжката му пѣхота, а въ туй време римската конница, като испрѣварила двата фланга, атакувала отъ двѣтѣ страни конницата на Аннибала, която вървяла отдѣсно и отлѣво напредъ. Всичко това довело армията на Аннибала въ голѣма безрѣдица, толкозъ по

вече, че тѣжката му пѣхота била обременена съ орджията и машинитѣ, които носила и возила. Обаче старитѣ и опитни Аннибалови войски скоро се поправили и устроили, а Аннибалъ, като разгъналъ колонитѣ, построилъ ги въ боенъ рѣдъ. Боя вече наближавалъ да се уравнивѣси, когато тъкмо въ туй време се явили двѣтѣ флангови части на Марцелловата армия и атакували слѣдвашата напредъ тѣжка пѣхота на Аннибала съ легкитѣ си войски и конницата отъ двата фланга. Атакувана едновременно отъ фронта и фланговетѣ, армията на Аннибала дошла въ такава безрѣдица, че Аннибалъ вече не можалъ да въстанови боя въ своя полза и билъ принуденъ да отсѣпне съ загуба до 2.800 души, тогазъ когато римлянитѣ загубили не по много отъ 800 души. По такъвъ начинъ хитрия Аннибалъ билъ за пръвъ пѣтъ побѣденъ отъ не по малко отъ него хитрия Марцеллъ, хитростъта надвила хитростъта и римлянитѣ пръвъ пѣтъ побѣдили побѣдоносния Аннибалъ, а това, въ него време и въ тогавашнитѣ обстоятелства, било извънрѣдно важно. Всичката честь за това принадлежала на Марцелла, който доказалъ, че не билъ отъ числото на обикновеннитѣ полководци, което послѣдствията напълно потвърдили.

Аннибалъ, като загубилъ надѣжда да завладѣе Нола, расположилъ се на лагеръ сръщу града Ацерра (днесъ Azerra), на с.-ис. отъ Нола. Слѣдъ отѣглованието му, Марцеллъ, като се върналъ съ армията си въ Нола, заключилъ слѣдъ себѣ си градскитѣ врати и, като наказалъ съ смъртъ 70 отъ главнитѣ привърженци на Аннибала, прѣдалъ властѣта въ града на сената, който останалъ вѣренъ на Римъ, и тръгналъ къмъ Суессула (днесъ Sestola), близо и на с. отъ Ацерра.